Признање Косова нема алтернативу

Пише: Војислав М. Станојчић
уторак, 19 фебруар 2013 12:16

“Амбасадор је честит човек, кога су послали у иностранство да лаже за своју земљу”. Овако је полушаљиво (а и прилично тачно) енглески песник, дипломата и политичар сер Хенри Вотн (1568-1639) једном реченицом описао рад дипломатских представника. И у време када је ова изрека настала, и пре њега, а и после - све до данас - сваки амбасадор у страној земљи заступа интересе своје државе и штити их у свакој прилици, те није искључено да је понекад неопходно и да мање или више “заобиђе истину”.

Нема разлога да се и страни амбасадори у Београду не понашају слично својим колегама у главним градовима држава широм света, али изгледа да, пошто је Србија по много чему необична земља, ови “наши” амбасадори у Београду имају и једну дужност више. Њу је најлакше уочити код дипломата највећих светских сила. Иако им то, несумњиво, није у опису радног места, они су све чешће и представници за штампу наших владајућих политичара, те се стиче утисак да од њих преузимају и обавезу да јавности у Србији саопштавају непријатне и најтеже истине, које овдашњи властодршци не смеју ни да помисле да изусте. Разлог је више или мање разумљив, јер се сваки од њих плаши да ће му опасти, како се на данашњем новосрпском језику каже, “рејтинг”, а што би несумњиво утицало и на број бирача који ће на идућим изборима гласати за његову странку.

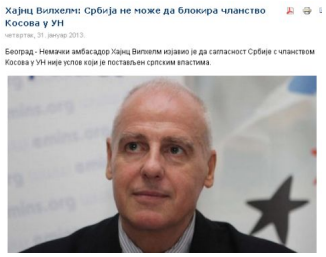

Хајнц Вилхелм: Србија не може да блокира чланство Косова у УН

четвртак, 31. јануар 2013.

Београд - Немачки амбасадор Хајнц Вилхелм изјавио је да сагласност Србије с чланством Косова у УН није услов који је постављен српским властима.

Те изјаве добровољних “представника за штампане и електронске медије” наших политичара, често, веома збуне српску јавност. Разлог томе је што су оне у потпуној супротности од говора које она свакодневно слуша од својих изабраника. Познато је да политичари на власти годинама причају како “Европа нема алтернативу”, али и да Србија “Никада (ама баш никад!) неће признати самопроглашену косовску квазидржаву” итд.

Јавност се тако умири и настави да “сном мртвијем спава”, а онда се нагло тргне из сна кад г. амбасадор ове или оне силе без увијања објасни безазленом народу српском да је израз како нешто нема алтернативу тачан, али да се, заправо, односи на признавање Косова.

Грађани Србије су запрепашћени. Не могу да верују шта им се дешава. Ипак, ускоро, можда већ следећег дана, г. амбасадор се поново огласи (лично или то учини преко неко свог службеника) како би ублажио претходни нокаут, па каже како није мислио то што је рекао, односно, да су новине, телевизија и радио нетачно превели његово саопштење. Криви су, дакле, они које је, као и обично, најлакше оптужити -новинари. Што је још једна прилика за простодушне грађане Србије да одахну – све до следећег обраћања јавности неког амбасадора а сличним поводом. Изгледа, није све онако црно као што је изгледало у први мах. (А заправо је и горе, само што то још нико неће да каже).

Уз амбасадоре, за оваква залуђивања српског народа народа добро дођу и посланици европских парламената, чланови комисија и поткомисија Европске уније, задужени за Србију или Балкан, обично некакви заменици неког главног шефа... И њихове изјаве су готово увек немилосрдне и у стилу “удри ексер у главу”, па и не остављају много недоумица око тога шта су у ствари хтели да кажу. Иако су и оне веома обесхрабрујуће, и овде се оставља могућност за неку врсту утехе грађанима Србије, јер се ова иступања накнадно обично обележавају као лично мишљење појединца, а никако као став организације у којој ради (Мало сутра је то могуће, али ко верује, нек му буде) .
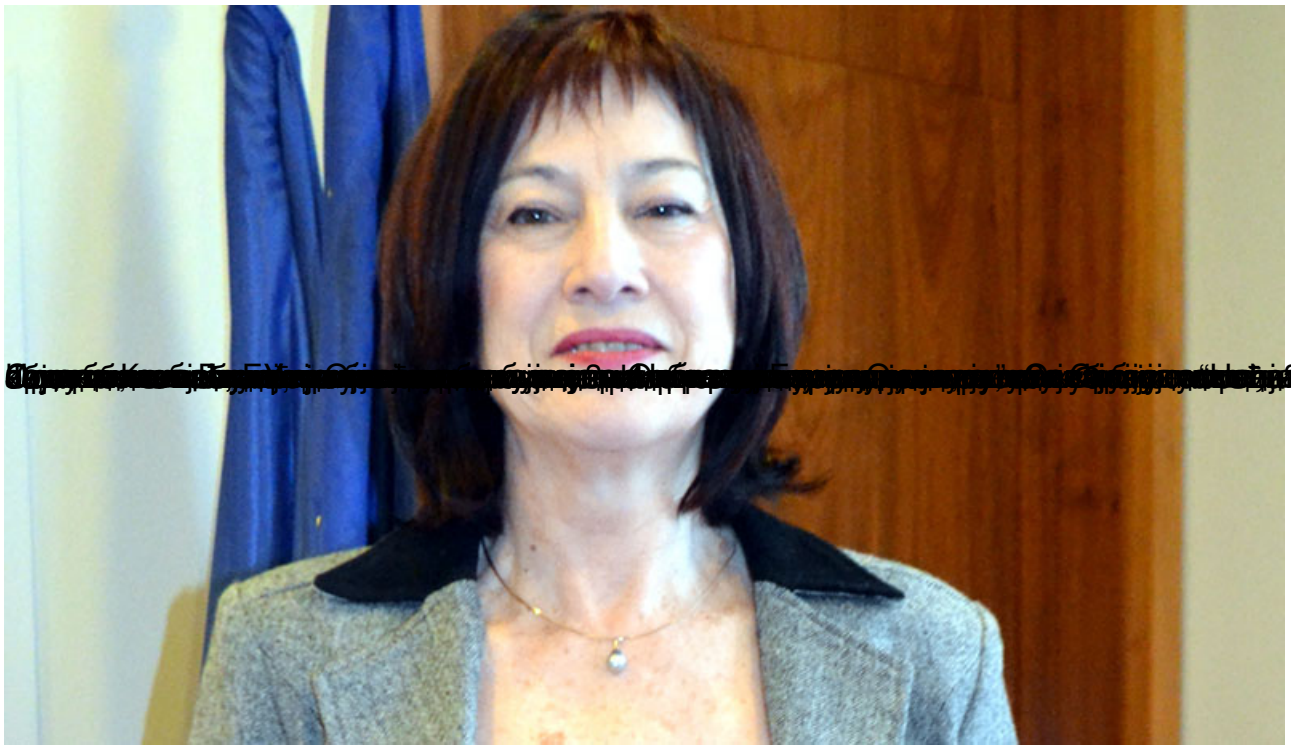
Пише: Војислав М. Станојчић
уторак, 19 фебруар 2013 12:16